

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπιτάμηνον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὀφρειαίς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκογενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνέγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΑΤΩΝ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλήνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ἩΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἀπριλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 19

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγουμένον —

Ὁ Αἰγύστιος ὑποκλήθηκε μπροστὰ
στὰ παιδιὰ τόσο βαθειά, ὥστε ἡ πα-
λάμη του ἀκούμπησε ὅλη στὸ πάτω-
μα. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιδ δύσκολα γυ-
μνάσματά του.

Τέλος, ὁ Ἡρακλῆς προχώρησε, ἔ-
πιασε τὸν Μοκοκὸ μὲ τὰ δύο του δάχτυ-
λα καὶ, χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκο-
λία, τὸν σήκωσε ὡς ἄν πούπουλο.

Ἡ περιεργὴ αὐτῆς ὑποδοχῆς ἔ-
καμ' ἐντύπωση στοὺς μικροὺς
Ἀφρικανούς. Αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν,
δὲν συμφώνησαν καθόλου μὲ ὅσα
εἶχαν φαντασθεῖ. Ἀπὸ τὴν ἄλ-
λη μεριά ὁμως, ἔβρισκαν πολὺ
εὐχάριστο τὸ ὅτι οἱ καθηγητῆς
τοὺς ἦταν ἀνθρώποι τόσο ἀνοι-
χτόκαρδοι καὶ διαχυτικοί.

Ὅταν τελείωσε ἡ ὑποδοχῆ, ὁ
Πατατούκας εἶπε στὴν κυρὰ-Γρί-
πω νὰ ἐδηγήσει τὸν μικρὸ πρίγ-
κηπὰ στὸ δωμάτιό του. Ὅταν ὁ
Μοκοκὸ μπήκε σ' ἕνα δωμάτιο μὲ
ξύλινο κρεβάτι, μὲ ἕναν ξεφτι-
σμένον καναπέ καὶ μὲ ξεθωρια-
σμένους κόκκινες κουρτίνες, χά-
λασε τὰ μούτρα του.

Μὰ ὁ Πατατούκας ἐπαινοῦσε
μὲ τόση ἐπίμονή τὴν πολυτέλεια
καὶ τὴ χάρη αὐτῆς τῆς κατοι-
κίας, ὥστε στὸ τέλος ὁ μικρὸς
πρίγκιπας συλλογίστηκε ὅτι ἴ-
σως αὐτὸ ἦταν τὸ σωστό, καὶ ὅτι αὐ-
τὸς δὲν μπορούσε νὰ κρίνει πράγματα
ποὺ πρῶτη φορά τὰ βλεπε στὰ μάτια του.

Ἄλλωστε τὸ δωμάτιό του ἦταν σω-
στὸ καλὰτι μπροστὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἔ-
δωσαν στὴν καίμενη τὴν Ἰσλέ.

Ἡ κυρὰ-Γρίπω, μὲ τὴ συγκατάθεση
τοῦ Πατατούκα, ἔβαλε τὴν μικρὴ σ' ἕ-
να δωμάτιο στὴ σοφίτα, ὅπου ἔμεναν
οἱ ὑπηρέτες, καὶ τῆς ἔδωσε νὰ φορέσῃ
μιὰ ποδιά. Ὁ Πατατούκας τῆς ἐξηγή-
σε ὅτι ἡ κατάσταση αὐτὴ ἦταν προ-
σωρινή, ὡς ποὺ νὰ πάρουν ὁδηγίτες ἀ-

πὸ τὸ βασιλεῖα Τόφφα. Στὸ μεταξύ, θὰ
βοηθοῦσε τὴν ξενοδόχισσα στὶς δου-
λειὰς τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Ἰσλέ ἄκουσε μὲ πολλὴ λύπη αὐ-
τὰ τὰ πράγματα.

Αὐτὴ, ἡ χαϊδεμένη κόρη τοῦ Μαμοῦ,
θὰ γινόταν ὑπηρέτρια; Τί ντροπὴ!

Δὲν τολμοῦσε ὁμως νὰ μιλήσῃ, γιὰ-
τί φοβοῦταν μήπως ὁ Πατατούκας τὴν
ἔδωχνε.

Στὸ μεταξύ, ὁ θαυμάσιος παιδαγω-
γὸς ὑπαγόρευε στὸ μαθητὴ του ἕνα

«Τῆς ἔδωσε νὰ φορέσῃ μιὰ ποδιά...» (Σελ. 165, στ. α.)

γράμμα πρὸς τὸ βασιλεῖα Τόφφα, ὅπου
ἐξιστοροῦσε τὸ ταξίδι, καὶ τὴν ἐγκατά-
στασή του σ' ἕνα λαμπρὸ οἰκοτροφεῖο»,
καὶ ὅταν τελείωσε, διπλωσε τὸ γράμμα,
πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ βγήκε ἔξω.

— Τώρα εἶμαι ἡσυχος, τουλάχιστο
γιὰ τρεῖς μῆνες, φηθύρισε ὁ λωποδύ-
της. Μοῦ φτάνουν καὶ μοῦ περισσεύουν
γιὰ τὴ δουλειά μου.

Ποῖα «δουλειά» ἐνοοῦσε ἄραγε; Δὲν
ξέρουμε ἀκόμα ἀκριβῶς, ἀλλὰ μπορού-
με νὰ εἰμαστε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ ἦταν
μιὰ δουλειά ἐντελῶς τίμια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Βασιλικὴ ἀνατροπὴ

Ἔχουν περάσει δύο μῆνες ἀπὸ τὴν
ἡμέρα, ποὺ εἶδαμε τὸν Πατατούκα νὰ
ἐμπιστεύεται τὸν πρίγκηπα Μακοκὸ
καὶ τὴ φίλη του Ἰσλέ στὰ χέρια τῆς
γριῆς ξενοδόχισσας.

Τὰ δύο παιδιὰ, ὡς τὰ τῶρα τουλά-
χιστον, δὲν εἶναι καθόλου δυσαρστη-
μένα, καθὼς ἰσως θὰ πιστεύατε. Βέ-
βαια, τὰ δωμάτιά τους ἦταν ἀσχημα-
τὰ ἀπὸ τὰ παράθυρα τους ὁμως, ποὺ βρι-
σκονταν στὸ ἔκτο πάτωμα, ἔβλεπαν
τὸ βελαίσιον θέαμα ὀλόκληρου τοῦ
Παρισιοῦ. Τὰ ἐπιπλα ἦταν καλὰ
καὶ ξεφτισμένα, μὰ τὸ χῶρισμα ποὺ
χῶριζε τὰ δωμάτια τῶν δύο παιδιῶν
ἦταν πολὺ λεπτὸ καὶ τὸ βράδυ, πρὶν
πέσουν νὰ κοιμηθοῦν, μπορούσαν νὰ
λένε καληνύχτα χτυπώντας τὰ σα-
νίδια, καὶ αὐτὸ τοὺς ἔφτανε γιὰ νὰ
μὴν αἰσθάνονται τὴν τρομερὴ μονα-
ξιά τους μέσα στὸ ἀπέραντο Παρίσι.

Ἄλλωστε οἱ δύο μικροὶ ἀγριοὶ
δὲν ἦταν συνηθισμένοι στὸ λούσο
καὶ ἡ φτωχικὴ ἐκεῖνη κατοικία δὲν
τοὺς ἔκανε τόσο κακὴ ἐντύπωση.

Τὸ φαγητὸ τοὺς δὲν ἦταν καὶ πο-
λὸ ἀσχημο. Ὁ Μοκοκὸ εἶχε τὴν ἄ-
δεια νὰ τρώγῃ στὸ τραπέζι μαζί μὲ
τοὺς ἄλλους πελάτες καὶ τοὺς σαλ-
τιμπάγκους. Μόνο ἡ δυστυχομένη
Ἰσλέ δοκίμαζε κάθε μέρα τὴν τα-
πεινωση νὰ τρῶει στὴν κουζίνα
ὡς ὑπηρέτρια! Ἄ, ποὺ νὰ τῷξερε
ὁ γέρο-Μαμοῦ!

Ἄν στὸ σπίτι κατοικοῦσε μόνο ἡ
κυρὰ-Γρίπω, βέβαια ἡ ζωὴ δὲν θὰ ἦ-
ταν ἀνθρώπινη. Μὰ εὐτυχῶς ἦταν οἱ
κλέουν, οἱ ἀγαθοὶ καὶ εὐθυμοὶ αὐτοὶ
ἄνθρωποι, ποὺ σκόρπιζαν πάντα γύρο
τους τὸ κέφι.

Τὰ μαθήματα τῶν παράξενων καθη-
γητῶν εἶχαν ἀρχίσει καὶ ὁ Μοκοκὸ σι-
γά-σιγά ἀλλάξε τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε γιὰ
τὸν γαλλικὸ πολιτισμὸ. Γιατί ὁ Ἡρα-
κλῆς ἦταν ἐξαιρετὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ
ὁ Μοκοκὸ ἔβλεπε μ' ἐκπληξὴ του ὅτι
τοῦ μιλοῦσε ὅλη τὴν ὥρα γιὰ τοὺς μὲς

του και για την αθλητική του διάπλαση. Το παιδί είπε δειλιά στο δάσκαλό του την ιδέα του, ότι δηλαδή ένας βασιλιάς χρειάζεται γνώσεις για να μάθει να κυβερνά κι' όχι να σηκώνει βάρη και να γυμνάζεται σαν σαρτιμπόγκας. Μα ο Ηρακλής δεν ήταν αυτής της γνώσης κι' είχε βαλθεί να κάνει το μικρό πρίγκιπα σωστό «βασιλιά του Τσίρκου».

Το Αύγουστο τα μαθήματα ήταν σπάνια, αλλά έπωσήποτε πιο διδακτικά. Ο άνθρωπος αυτός είχε κάποια μόρφωση κι' έζηυνάδα κι' ήταν πρόθυμος να λύνει τις αμέτρητες απορίες του μικρού.

Όρες όλοκληρες ο Μοκοκό καθόταν στο παράθυρο της κáμαρας του καλιάτου, κοιτάζε άχόρταγα το δρόμο και ρωτούσε τον Αύγουστο για όλα όσα έβλεπε. Εκείνος του εξήγούσε πώς λειτουργούσαν τα βαγόνια εκείνα που έτρεχαν μόνα τους, τα άπειρα ηλεκτρικά φώτα που κάθε βράδυ πλημμυρούσαν με λάμψη τ' αντίκρυνα κέντρα, και τοδδειχε το πλήθος του κόσμου που περνούσε κάθε πρωί βιαστικά-βιαστικά, πηγαίνοντας στη δουλειά του να βγάλει το ψωμί του.

Οι εξηγήσεις γεννούσαν άλλες απορίες, ή μια ερώτηση έφερνε την άλλη και ο έξυπνος καλιάτσος δεν έχανε την υπομονή να φωτίζει όλοένα το κατάπληκτο κεφαλάκι του μικρού αγρίου.

Βέβαια, ο κύρ-Πατατούκας δεν το φανταζόταν ποτέ ότι ο λιγνός κι' άστοιός καλιάτσος θα γινόταν περίφημος καθηγητής για το βσιλιόπουλο. Κι' όμως χάρη στον Αύγουστο, ο Μοκοκό δεν έχανε άδικα τον καιρό του μέσα στη φυλακή, όπου τον είχε καταδικάσει ο Πατατούκας. Το μυαλό του άρχιζε σιγά-σιγά να δουλεύει και τα μάτια του άνοιγαν μπροστά στον ευρωπαϊκό πολιτισμό.

Σιγά-σιγά τελειοποιούσε και τα γαλλικά του και έσυνείλιζε την άπαχτη φρασεολογία, που του είχε μάθει ο Πατατούκας.

Ο μικρός θα ήταν ευτυχημένος, αν μπορούσε να βγάλει από τη «Διάνα» και να βλέπει από κοντά τους δρόμους, τα μέγαρα, τα τράμ κι' όλα τ' άλλα όρατα πράγματα, που το έξιτορούσε ή εξήγούσε ο Αύγουστος.

Μα ή απαγόρευση του Πατατούκα ήταν κατηγορηματική: τα δυο παιδιά δεν θάβγαίναν έξω με κανένα, έκτος άπ' αυτόν τον ίδιο κι' ή κυρά-Γρίπω έκτελούσε πιστά τη διαταγή αυτή για να εύχαριστήσει τον πελάτη που την καλοπλήρωνε.

Το κάκου ο Αύγουστος παρακαλούσε τη γριά ξενόδοχος να του δώσει το παιδί να το βγάλει περίπατο. Έκείνη δεν ήθελε ούτε να τ' ακούσει.

Όσο για τον Πατατούκα, οι τρόποι του ήταν παράδοξοι.

Τις πρώτες ήμέρες έκανε άρκετά συχνά την εμφάνισή του στη «Διάνα», έτρωγε μαζί με τα παιδιά κι' έβγαλε κάμποσες φορές έξω τον Μοκοκό.

Τόν πήγε στα μεγάλα βουλεδάρτα, στα Ηλύσια Πεδία, τοδδειξε μερικά μνημεία κι' ο μικρός πρίγκιπας γύριζε θαμπωμένος από τους περιπάτους αυτούς, όπου έβλεπε τόσα πρωτοφανήρωτα γι' αυτόν πράγματα.

Σιγά-σιγά όμως οι επισκέψεις του Πατατούκα άραίωσαν. Δεν φαινόταν πια παρά μόνο μία φορά την εβδομάδα, για να πληρώσει το νοίκι των παιδιών στην κυρά-Γρίπω. Ήταν πάντα βιαστικός κι' έκφραζόνταν γρήγορ-γρήγορα, για να ξαναφανεί σε μία έβδομάδα. Στον Μοκοκό μόλις που έλεγε μία κυλημέρα κι' ένα-δυο τυπικά λόγια.

Μία μέρα, ο μικρός πρίγκιπας παρακάλεσε θερμά τον παιδαγωγό του να του επιτρέψει να βγει έξω με τον Αύγουστο ή ακόμη και με την κυρά-Γρίπω, όταν θα πήγαινε για ψώνια στην αγορά. Μα ο Πατατούκας του άπάντησε ξερά-ξερά:

— Άδύνατο!... Έχω διαταγές από τον πατέρα σου και δεν μπορώ να τις παραβιάσω!

Ο Μοκοκό υποτάχτηκε, άφου του λεγαν, πώς ήταν θέληση του πατέρα του κάθισε όμως κι' έγραψε ένα μεγάλο γράμμα στο βασιλιά, όπου τον παρακαλούσε να μην τον κρατεί έτσι άδικάποτα φυλακισμένο. Το γράμμα αυτό φυσικά έμειλε να μένει χωρίς άπάντηση, γιατί ή κυρά-Γρίπω κατάφερε να το πάρει και να το δώσει στον Πατατούκα.

Καθώς βλέπουμε, ο Μοκοκό δεν τα περνούσε βέβαια ζάχαρη, μα το κάτωκάτω, ή ζωή του ήταν υποφερτή. Η κακομοίρα ή Ίολέ όμως:

«Α, ή φτωχή μας ή Ίολέ ήταν πολύ δυστυχισμένη στο ξενοδοχείο της «Διάνας»! Η κυρά-Γρίπω την έδραζε να της πλένει τα πιάτα και να κάνει τις βαρύτερες δουλειές του σπιτιού.

Είχε διώξει την υπηρέτρια της κι' έτσι είχε μία σπουδαία οικονομία. Κράτησε μόνο το ραχτικό παιδάκι, που χρησίμευε για θυρωρός και για τα θέληματα των πελατών.

Ο Μοκοκό τ'χε κρυφά μαράζι να βλέπει τη φίλη του να εξευτελλίζεται έτσι και να κουράζεται άδικάποτα. Μα ή μικρή του άπαντούσε με κέφι:

— Μπιά! Έγώ χαίρομαι που αφήνουν έμένα έδω κοντά σου, και όχι διώχουν έμένα για την πατρίδα... Ποπα-Μαμοί μαλώσει και χτυπήσει έμένα, που έφυγα κρυφά.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

MARIO RAPISARDI

ΣΤΗΝ ΑΙΤΝΑ

Τώρα που Μάης στους κάμπους μέσ' άνθίζει Και γύρο σου άνευχόν χίλια τραγουδία, Τό δλόφθο σου κεφάλι φοβερίζει Μέσα στο φός, στην αυρα, στα λουλούδια. (1)

Συλφίδες, και Σειρήνες γύρω τρεχατές, Γιγάντες και σοφοί βαθεία σου κλάζουδια, Περήφανη, σίς κόκκινες σου τίς φωτιές, Δάση βλέπεις κι' άγρους να σε σκεπάζουν.

Και σε θωρό, καθώς κανείς κοιτάζει Φωλιά που τέχνης θυμώσης χαρίζει, Κι' ή ύάλασσα, μακριά μας σκοτεινιάζει.

Μά σαν ή θέα σου άγώνες μου θυμίζει, Μίση φιλόνοικων ψυχών, γελάει Τότε ή καρδιά μου και τους μακταρίζει. (2)

ΕΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΣ

(1) Η Αίτνα, την άνοιξη, ελεύθερη άπ' τα χιόνια, τινάζει τη λάβα της μέσ' στην άσφκρητη άραιότητα του βουνού.

(2) Ίσως ο ποιητής λέγοντας ότι «μέσα της φωνάζουν σοφοί», άνοιει τον Έμπεδοκλή τον μεγάλο σοφό της αρχαιότητας, που θέλοντας να σπουδάσει την άκρηση της Αίτνας, έπεσε, λέγουν, μέσα στον κρατήρα, θύμα της επιστημονικής του περιέργειας. Έπίσης λέγοντας «ήτανες», πιθανόν να άνοιει τον Έγκελάο, τον υιόν του Ταρταρού και της Γής, ένα άπό τους Έκατόχαιρας, που επαναστάτησε κατά του Διός, και τον άποστον—λέγει ή μυθολογία— έφριξε ο πατήρ των Θεών στην Αίτνα.

(3) Το θέαμα της ήφαιστειακής κώνης τον ποιητή να γελά για τις μικροφιλονεικίες των ανθρώπων, να θυμώνει για τα μίση τους και να τους σκεπάζει.— Σ. τ. Μ.

ΣΕΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νορβηλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Πέρασε από το ταχυδρομείο και συλλογίστηκε τις έφημερίδες που έρχονται και φέρνουν νέα από την άκρη του κόσμου πέρασε από το φαρμακείο κι' από το σπίτι του γιατρού και συλλογίστηκε τί δύναμη έχουν οι άνθρωποι, που πολεμούν και νικούν τον θάνατο και την άρρώστεια. Πέρασε από την εκκλησία και συλλογίστηκε ότι κι' αυτήν την έχτισαν οι άνθρωποι για να κούν για έναν άλλο κόσμο, για έναν κόσμο καλύτερο από αυτόν που ζουν τώρα, για να κούν για το Θεό και για τί άγαπή του προς τους άνηθρώπους. Και όσο προχωρούσε, τόσο περισσότερο του άρεσαν οι άνθρωποι.

Τα παιδιά δεν βλέπουν ποτέ μακρότερα από τη μότη τους. Άπλώνουν το χέρι για να πάρουν, τι τους άρέσει περισσότερο, χωρίς να λογαριάζουν τί θα τους κοστίζει αυτό το πράγμα. Ο Νιλς δεν είχε συναίσθηση του τί έχανε, όταν προτίμησε να μείνη νάνος. Τώρα όμως που το κατάλαβε, άισθανόταν μεγάλο φόβο μήπως και δεν ξαναπικτήσει πια ποτέ την πρώτη του μορφή.

Άλλά, για το Θεό, τί έπρεπε να κάνη για να γίνει πάλι άνθρωπος; Ό, τί δεν θάδινε για να το μάθη!

Άνδθηκε στο πεζούλι μιας ξώπορας και κάθισε για να σκεφθή. Έμεινε κει-πέρα καθισμένος μία ώρα, δυό ώρες, και σκεπτόταν με ζαρωμένα φρούδια. Άλλά δεν έδραζε κανένα άποτέλεσμα. Το φαινόταν ότι οι σκέψεις του ήταν σαν ένας κύκλος που στριφογύριζε μέσ' στο μυαλό του χωρίς τέλος. Και όσο περισσότερο σκεπτόταν, τόσο του φαινόταν άδύνατο να βρη μία λύση.

— Αυτό το ζήτημα είναι δίχως άλλο πολύ δύσκολο για έναν σαν κι' έμέ, που έχει μάθει τόσα λίγα πράγματα μονάχα, συλλογίστηκε. Πρέπει όμως τώρα να πάω στους ανθρώπους. Και θα ρωτήσω τον παπά, το δάσκαλο ή το γιατρό, μήπως γνωρίζουν αυτοί τίποτε για να με βοηθήσουν.

Άποφάσισε να κάνη παρευθός αυτό το διάδημα. Σηκώθηκε και άρχισε να τινάζεται, γιατί ήταν τόσο βρεγμένος, όσο ένας σκύλλος που έχει πέσει στο νερό. Εκείνη όμως τη στιγμή είδε μια μεγάλη κουκουβάγια που πέταξε άπ' εμπρός του και πήγε και κάθισε σ' ένα δέντρο. Τότε μια άλλη μικρούλα κουκουβάγια, που ήταν χωμένη μέσα σε μια τρύπα του σπιτιού, άρχισε να φωνάζη δυνατά:

— Κοι, κοι, γύρισε, ξαδέρφη, πίσω; Πώς καλοπέρασε στην ξενιτειά; — Έδχαριστώ, πολύ όρατα, είπε ή πρώτη κουκουβάγια. Έσεις πώς τα πέρασατε; Τί νέα έχετε; Έγινε τίποτα στο έλειπα;

— Έδω στο Μπλαίκιγκεν δεν έγινε τίποτα, κυρά ξαδέρφη. Στο Σόνεν όμως ένα αγοράκι έγινε νάνος και τράθησε κατά τη Λαπωνία, άνεδασμένος στη ράχη ενός ήμερου χήνου.

— Καλέ, αυτό είναι πολύ παράξενο, είπε ή μεγάλη κουκουβάγια. Και δεν μου λές, ξαδέρφη, δεν θα ξαναγίνη άνθρωπος ποτέ του αυτό το αγοράκι;

— Μπορεί να ξαναγίνη, αλλά αυτό που θα σου πώ είναι μυστικό και μην το μαρτυρήσεις σε κανένα. Ο νάνος που μάγεψε έκείνο το παιδί, είπε ότι αν ο μικρός φυλάξει το χήνο ώστε να γυρίση πίσω γερός, χωρίς να έχει πάθει τίποτε, και αν...

— Και αν... τί άλλο, ξαδέρφη; Για πές μου, για πές μου!

— Άς πάμε πάνω στο καμπαναριό κι' εκεί θα στα πώ όλα, είπε ή κουκουβάγια. Έδω στο δρόμο φοβάμαι μήπως κανένας μας ακούσει.

Τα δυο πουλιά σηκώθηκαν ψηλά και τότε ο Νιλς πέταξε τη σκούφια του στον άέρα.

— Έάν προσέχω και φυλάω τον χήνο μου, ώστε να μην πάθη τίποτε

κακό ως να γυρίσουμε από τη Λαπωνία, τότε θα γίνει πάλι άνθρωπος. Ζήτω! Θα γίνει πάλι άνθρωπος!

Φώναξε το «ζήτω» μ' έλη του τη δύναμη και του φάνηκε παράξενο πώς δεν τον άκουσε κανένας από μέσα. Αυτό το πράγμα όμως δεν συνέδη και ο μικρός έτρεξε πίσω κατά τον βάλο που βρισκόταν οι άγριόχηνες, μ' έλη τη γρηγοράδα των ποδιών του.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

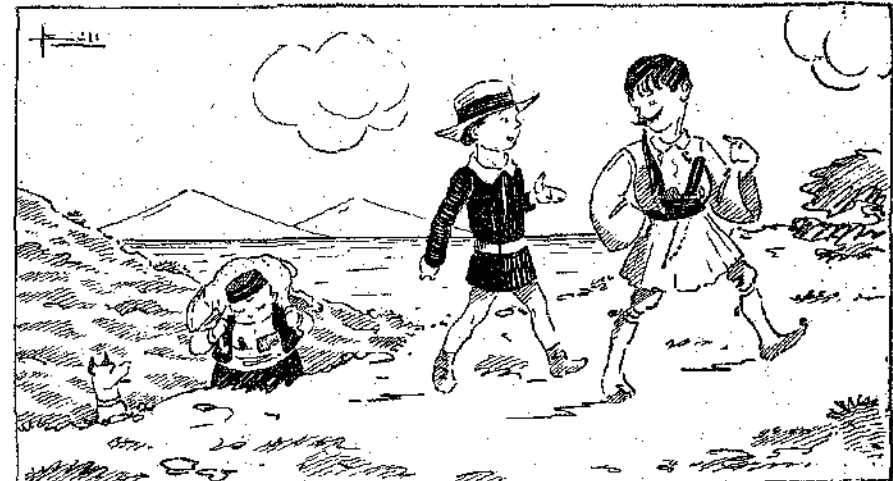
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

— Πάμε πίσω και μείς, λέει ο Μπέμπης της Φεβρονιάς. — Και προβατίνα; ρωτά αυτή; δεν θάροπάξουμε καμιά για γάλα; — Πολλά γουεύεις, άπαντιά ο καπετάνιος. Τό άρνι μās φτάνει.

Δεν θάκανε βέβαια την κουταμάρα ο Μπέμπης να κνηγήση το Μεμά και το κοπάδι του ως κάτω στο μαντιό. Θάταν λιγάκι επικίνδυνο...

Κι' ενά ή βοσκός, με φτερωμένα πόδια, εξακολουθεί τη φωνάλα προς τη χώρα, ο άρχιλήσταρχος κι' ή συμμορία του γυρίζουν ήσυχ-ήσυχ στο λιμέρι. Είναι χαρούμενοι και μιλούν για την πρώτη τους αυτή επιτυχία και γελούν, ενά τόσονα μελαίρει λιπτερά στον άνω του Φούσκα.

— Άνδραγάθημα μια φορά! δουκίεται ο Μπέμπης. Είδατε όμως τί εύκολα που τρέσαμε τον έχθρο εις φυγή;

— Χροδύναμος αλήθεια ο Μεμάς, άποκρίθηκε ο Φούσκα, μα και φοβηταίρης...

— Δεν τον άδικω τον κακόμοιρο! φώναξε ο Μπέμπης. Ποιός είδε το Θεό και δεν τον φοβήθηκε;... Δέ στάλεγα όμως, Φούσκα; Θα μās βλέπουν μόνο κι' όπου φύγει-φύγει! Νά, τώρα το είδες και συ με τα μάτια σου.

— Τό είδα, ναι, μουμούρισε ο Φούσκα, μα... αν δεν ήμουν κι' έγω...

— Τι έννοεις, αν δεν ήσδων και συ;

— Νά, αν δεν μούκοβε νάραξως τάρνι και να γυρίσω πίσω, σεις θα κνηγούσατε ακόμα το κοπάδι. Και τί θάβγαίνε; Τίποτα!... Άμα φτάναμε στη χώρα, ο Μεμάς θα φώναζε, θάτρεχαν άνθρωποι, στρατιώτες, χωροφύλακες, και θα μās έπιαναν...

— Έσένα μπορεί, έμένα όμως ποτέ!... Και θα σε τιμωρούσα τώρα γι' αυτό που είπες, μα χρώστα χάρη... στο άρνι.

— Τό καίμενο, είπε ή Φεβρονία για νάλλάξη ή δουλία: τί άμορφο που είναι! Άμαρτία που το χωρίζεμε από τη ναννούλα του. Άκούτε το πώς κλαίει!

— Άιγον καιρό θα υποφέρει ακόμα, είπε ο Μπέμπης σκληρά. Άπόψε θα το σφάζουμε κι' αύριο πρωί θα το ψήσουμε στη σούβλα. Θα διαβάσουμε μάλιστα και την τύχη μας στη σπάλα, όπως τδχαναν οι άοματολοι κι' οι κλέφτες.

— Μα έξοις σου να διαβάσης τη σπάλα του άρνιού; ρώτησε ο Φούσκα. — Όλα τα ξέρω έγω, όλα! κανχήθηκε ο άρχιλήσταρχος.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΔΕ - ΒΙΑΖΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΟΝΟΜΑ τούτο θα το είδαν πολλές φορές όσοι φυλλομετρούν σοβαρά περιοδικά για μεγάλους. Παντού έγραφε ο Σπυρίδων Δε-Βιάζης, παντού δημοσίευσε, παντού ήταν συνεργάτης διαλεχτός και πολύτιμος. Άλλα όχι λογοτέχνης ιστορικός μόνο, ιστοριοδίφης, έρευνητής. Η Νεοελληνική Ιστορία, και προπάντων η Ιστορία της Έπτανησού, του όφειλε πολλά. Δεν άπαρχει διαπρεπής, παλιός η σύγχρονος, πού να μή τον βιογράφησε ο Δε-Βιάζης, πού να μην εφώτισε τη ζωή του και το έργο του. Έκτός από τάμειτρα άρθρα πού ακόρπισε δώ κι εκεί, έκαμε κι' έκδόσεις νεοελληνών ποιητών με προλόγους και με σχόλια, του Σολωμού, του Κάλβου, του Βηλαρά, του Μάτεσι, του Χρηστοπούλου κ. ά. Και για να καταλάβετε τον όγκο αούτης της εργασίας, φθάει να σάς πώ ότι άποτελεί όλόκληρο βιβλίο μόνο ο κατάλογος των άρθρων, των μονογραφιών και των κριτικών εκδόσεων του Δε-Βιάζης, πού τον τύπωσε ο ίδιος, όταν συμπληρώθηκε τεσσαρακονταετία, νομίζω, από την πρώτη του εμφάνιση.

Ο σοφός αυτός πέθανε στη Ζάκυνθο τον περασμένο μήνα, σε γήρας βαθύ. Δεν ήταν όμως Ζακυνθινός, όπως πιστεύουν πολλοί: ήταν Κερκυραίος. Μόν' αναγκάστηκε, όταν ήταν νέος, να αφήσει την πατρίδα του και να εγκατασταθή στη Ζάκυνθο για πάντα, γιατί οι πατρώτες του φοβέριζαν να τον σκοτώσουν: τά είχε βάλει με τον Άγιο Ι... "Ήμουν παιδί, αλλά θυμώμαι καλά αυτόν τον διωγμό. Θυμώμαι προπάντων τον δυστυχημένο Δε-Βιάζη, όπως έφτασε τότε στη Ζάκυνθο, γυρεύοντας άουλο, χλωμός, κακοντυμένος, τρομαγμένος, άγριεμένος και... πάμπτωχος. Ήερασε καιρός ως να συνέλθη, να ήουχάση, ναρχίση εκεί να δίνει μαθήματα και να βγάξη το φως του. Είχε κι' ένα γέρο πατέρα πού τον άκολουθούσε και πού, στην αρχή, για να ζουν οι δυο, αναγκάστηκε να νοίξη ένα καφεκόπτελο... χειροκίνητο. Άλεθε δηλαδή ο ίδιος, κι' ένα χειρόμυλο, τον καφέ της γειτονιάς. Ποιός ξέρει μάλιστα μήπως κι' ο σοφός ο ίδιος, για να ξεκουράξη τον γέρο πατέρα του, δεν άφινε καιμιά φορά την πέννα και δεν έπιανε κι' αυτός τον βιοποριστικό μύλο. "Ως εκεί τον είχε κατοικήσει ο διωγμός. Άρματα όλάκερο! "Ω, πόσες φορές το θυμήθηκα στη ζωή μου κι' αϊμάτωσε η καρδιά μου! Οι

παιδικές έντυπώσεις είναι ανεξάλειπτες... Κι' όταν, άργότερα, διάβασα το περίφημο δράμα του Νορβηγού Έρρίκου Ίψεν "Ένας έχθρός του λαού", δυο άπ' τους δικούς μας εύογκρινα με τον ήρωά του: τον Άντρέα Λασκαράτο, τον μεγάλο σατυρικό, πού η Κεφαλλονιά εξέγέρθηκε ελλη άναντίον του όταν έδγαλε τά «Μυστήριά» της, και τον Δε-Βιάζη.

Άλλά να σάς πώ πρώτα για τον «Έχθρό του Λαού». Είν' ένας γιατρός πού εδουνειδητος άνθρωπος, άδελφός του Δημαρχού, σε μία μικρή νορβηγική λουτρόπολη, πού κάνει ξεκινικά αυτή τη φοβερή ανακάλυψη: Τά λουτρά εκείνης της πόλης όχι μόνο δεν ώφειλόνταν τους αρθριτικούς πού τά μεταχειρίζονταν, παρά και τους έδλαπαν, τους δηλητηριάζαν. Άλλά η πόλη ζούσε άπ' αυτά τά μεταλλικά νερά: ήταν ο πόρος της, ο πλούτος της, η εύτυχία της. Κι' ο γιατρός βρέθηκε τότε σ' ένα μεγάλο δίλημμα: τί να κάμη; να φανερώση την ανακάλυψη του κι' άγάπη των άρρώστων, του κόσμου; η να την κρύψη κι' άγάπη των πατριωτών του; — Σάν εδουνειδητος, φυσικά, έπροτίμησε τον πρώτο. Κι' ο ίδιος ο άδελφός του, ο Δημαρχος, έξερέθεισε τον λαό άναντίον του: Κηρύχθηκε έχθρός του λαού, του τόπου, και λίγο έλειψε να λυντσαρισθή.

"Έτσι κι' ο Δε-Βιάζης. Γιατί οι εδουσεις Κερκυραίοι πιστεύουν πως η πόλη τους γλύτωσε κάποτε από τους έχθρους πού την πολιορκούσαν, από ένα θαύμα του Άγιου Σπυρίδωνος: έρριξε φωτιά στην πυριτιδαποθήκη τους και τους άνατίναξε. Ο Δε-Βιάζης, σαν ιστορικός, σαν ιστοριοδίφης, έκαμε κι' αυτός μιάν ανακάλυψη: Σκαλίζοντας παλιά χαρτιά, βρήκε πως την ήμέρα του θαύματος, — μία θεελλώδη ήμέρα, — πολλοί κεραυνοί έπεσαν σε διάφορα σημεία της πόλης κι' ίσως ένας άπ' αυτούς έπεσε και στην έχθρική πυριτιδαποθήκη. Τί να κάμη; Να τώ πη, να τώ γράψη στην Ιστορία του, η να τώ κρύψη; Να τώ δίλημμα. Άν τώ έγραφε, οι άσθεεις θάλεγαν: Ο Άγιος λοιπόν δεν έκαμε κανένα θαύμα. Άπό φυσική αίτια, από κεραυνό, κατά τύχη, άνατίναχθηκε ο έχθρός. (Άς προσθέσω σε παρένθεση: έγω αυτό δεν θά τώλεγα ποτέ. Γιατί μήπως κι' έτσι άποκλείεται τώ θαύμα; μήπως και πάλι οι εδουσειεις δεν θά μπορούσαν να πιστεύσουν πως ο Άγιος του Θεού έκαμε τον κεραυνό να πέση στην πυριτιδαποθήκη; Τώ θαύμα είναι θαύμα κι' η Ιστορία είναι Ιστορία. Άσχετα πρώτα. Κι' εξακολουθώ :) Να τώ κρύψη; να τώ άποσιωπήση; "Ήταν ιστορικός κι' η συνείδησή του δεν τού τώ

συγχωρούσε: θά έπρόδιδε την Έπιστήμη του, πού γι' αυτόν ήταν σε μία άλλη θρησκεία. Και τώ έγραφε.

Τώ πράγμα θά περνούσε άπαρατήρητο. Μόνο οι σοφοί διαβάζουν τις ιστορικές μελέτες, κι' οι σοφοί δεν είναι δημοκόποι. Άλλά έτυχε να τώ διαβάση κι' ένας παπάς (ο άδελφός, να πούμε, του γιατρού, ο Δημαρχος.) Κι' αυτός φοβήθηκε δεν ξέρω τί, κι' έδγαλε τις φωνές, κι' έκίνησε την προσοχή, κι' εξαπόλυσε τον όγλο έναντίον του φτωχού Δε-Βιάζη: Ο έχθρός του λαού! Τόν έβαν άθεο, αντίχριστο, δαίμονα: φοβέρισαν να τον σκοτώσουν, να τον κάψουν ζωντανό κι' όπως τον Λασκαράτο, τον άνάγκασαν να φύγη άπ' τον τόπο του κακήκακώς και να καταφύγη στη Ζάκυνθο.

Άλλά να ιδήτε τί καλός άνθρωπος πού ήταν αυτός ο δήθεν άθεος κι' άντίχριστος: "Όταν, μετά χρόνια, πέθανε στην Κέρκυρα ο παπάς εκείνος, ο διώκτης του, πρώτος ο Δε-Βιάζης, από την Ζάκυνθο, δημοσίευσε μία εγκωμιαστική βιογραφία. Ο ανεξίκακος τώ είχε λησμονήσει, τώ είχε συχωρέσει όλα. Και στο ιστορικό του Πάνθεο τοποθέτησε και τον μεγάλο του έχθρό με την ίδια προθυμία πού θά τοποθετούσε και τον καλύτερό του φίλο. Τί παράδειγμα!..

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΙΟΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από τώ προηγούμενο —

Τώρα γυρίζει με ζωηρό βλέμμα και με τώ κεφάλι ψηλά, γυρεύοντας κατοικία πού να μην είναι πολύ μακριά από τώ εργοστάσιο. Έχει βραδυάσει κι' η κίνηση στο δρόμο του Φωμπύρ-ντύ-Γάμπλ είναι μεγάλη. Τά καπηλειά έχουν κόσμο ως έξω στα πεζοδρόμια. Παντού άμάξια, κάρρα, καρροτσάκια, εργάτες κι' εργάτριες πού σχολνοουν, πωλητές πού διαλαλούν δυνατά τά έμπορεύματά τους.

Μέσα σ' αυτόν τώ θόρυβο, ο Τζάκ προχωρεί σιγά και κοιτάζει με προσοχή τις έπιγραφές, τά έννοιαστήρια. Είναι γεμάτος χαρά, έλπιδα, θάρρος κι' άνοπομονει νάρχιση τη διπλήζωη τώδου δαστή και τώδ εργάτη. Τη ζωή πού θά τον ένώσει μία μέρα με τη Σεσίλη.

Τόν παραμερίζουν, τον απρώχουν, δεν τον νοιάζει. Ούτε τώ κρού αισθάνεται της βραδιάς εκείνης τώδ Δεκέμβρη. Τώ εργατικό προάστειο, με τώ θόρυβο και τήν κίνησή του, τώδ φαίνεται πως συμμερίζεται τή χαρά του και τόν ένθαρρύνει.

— Τί εύτυχία πού είναι η ζωή σου!

λογίζεται ο Τζάκ περπατώντας πως θέλω να εργασθώ!..

Άξαφνα σκοντάφτει σ' ένα μεγάλο πανέρι, γεμάτο καπέλλα, ρεπούμπλικες και κακέττα. Τώ πανέρι αυτό τώ θυμισε εύθως τόν Μπελιζαίρ. Και δεν ήταν μόνο τώ είδος τού παρά κι' η θέση του: Πέριμενε άφιμένο εκεί άπέξω από ένα παπουτσιδικο. Κι' άπ' αυτό ο Τζάκ θυμήθηκε τά πελώρια πόδια τού γυρολόγου, πού αινωίνως τόν πονούσαν, και τόν πόθο πού είχε να κάμη ένα ζευγάρι παπούτσια από μέτρο τους...

Και να, κοιτάζει μέσα στο μαγαζί και τόν βλέπει! Είναι ο ίδιος, άσχημος, κωμικός όπως τόν ήξερε. Μόνο πού τώρα φαίνεται σαν πού καθαρός και πού καλοντυμένος...

Ο Τζάκ χάρηκε πούδ ξανάβρισκε τόν παλιό του φίλο: κι' άφού τού κάκου τού χτύπησε δυο-τρεις φορές απέξω τώ τζάμι, μπήκε στο μαγαζί, χωρίς να τόν ιδή ο Μπελιζαίρ, άπασχολημένος ελλη τήν ώρα να κοιτάξη ένα ζευγάρι παπουτσιάκια πού τώ έδειχνε ο παπουτσιής. Άλλά φυσικά δεν ήταν γι' αυτόν: ήταν για έν άγοράκι τεσσαράπέντε χρονών, χλωμό, ανάμαλλο, με μεγάλο κεφάλι και πούδ άδύνατους ώμους. Ο τσαγγάρης τού δοκίμαζε τώρα τά παπουτσιάκια κι' ο γυρολόγος τού μιλούσε γελαστός:

— Σούρχονται, έ, πουλάκι μου;.. Ζεσταίνονται τά ποδαράκια κετ'μέσα;.. Μη σε στενεύουν πουθενά;.. "Έ, χρυσό μου;.. Και ποιός θά φορέ τώρα καινούρια όρατα παπουτσιάκια; Ο μικρός μου φίλος Βεμπέρ!..

Δέν ξεκινάστηκε καθόλου όταν είδε μπροστά του τόν Τζάκ.

— Ά, έδώ είστε; έκαμε σε να είχε να τόν ιδή από χθές.

— Καλησπέρα, Μπελιζαίρ! Τί κώνεις έδώ; Δικό σου είναι αυτό τώ παιδάκι;

— "Όχι, άποκρίθηκε μ' ένα στεναγμό ο γυρολόγος: είναι της κυρίας Βεμπέρ. Μακριά νάταν δικό μου!

Και γυρίζοντας στον τσαγγάρη:

— Τού έρχονται αρκετά πλατειά; Θά μπορη να κουνά μέσα τά δαχτυλάκια του; Ά, είναι φοβερό να φορέ κανείς στενά παπούτσια!..

Και κοιτάξε τά πόδια του μάπελτσιά, πού μαρτυρούσε πως δεν ήταν άκόμα αρκετά πλούσιος για να κάμη παπούτσια παραγγελιά. Τέλος, άφού ρώτησε δέκα φορές τόν

μικρό άν τόν στενεύαν, και τόν έδαλε να περπατήση μπροστά του και να χτυπήση τώ πάτωμα με τώ ποδαράκι τού, ο γυρολόγος έδγαλε από τήν τρέπη του με κόπο ένα μακρύ, μάλλινο, κόκκινο πουγγί, διάλεξε από μέσα μερικά άσημένα νομίσματα και τάβαλε στο χέρι τού τσαγγάρη με ύφος σοβαρό και σκεπτικό.

"Άμα βγήκαν έξω: — Κατά πού πηγαίνετε σεις; ρώτησε τόν Τζάκ, σε να θέλε να τόν άποφύγη.

Κι' ο Τζάκ πού κατάλαβε τήν ανεξήγητη αυτή ψυχρότητα, άποκρίθηκε:

— Κι' έγω δεν ξέρω, με τήν αλήθεια. Είμαι εργάτης στού Έσσεν-τέκ και γυρεύω κάμαρα όχι πούδ μακριά άπ' τή δουλειά μου.

— Στού Έσσεντέκ! έκαμε ο γυρολόγος πού ήξερε όλα τά εργοστάσια τού προαστείου. Δεν είν' εύκολο να μπη κανένας εκεί: πρέπει ναχει καλό βιβλιόριο...

Μ' αυτόν τώ λόγο ο Τζάκ φωτίσθηκε, κατάλαβε. "Όπως ο κ. Ριβάλ, κι' ο Μπελιζαίρ ένόμιζε άκόμα πως είχε κλέψει εκείνες τις έξη χιλιάδες. Έδσο είναι αλήθειά ότι οι κατηγορίες, κι' όταν άκόμα άποδειχνοται άδικες, άφίνουν κηλίδες ανεξάλειπτες. Όταν όμως έμαθε ο Μπελιζαίρ τί άπέγινε τότε στο Ίντρε κι' είδε τώ πιστοποιητικό τούδ δισυθηντή, άμέσως άλλαξε ύφος και τώ χαρακτηριστικό του εκείνο χαμόγελο, πού έμοιαζε με μορφοσό, φώτισε πάλι τώ κίτρινωπό τού πρόσωπο σαν άλλοτε.

— Άκούστε, Τζάκ, ειπε στον παλιό του φίλο, είναι πούδ άργά για να βρήτε κάμαρα. Έλάτε όμως μαζί μου. Τώρα είμαι ανεξάρτητος κι' έχω μία μεγάλη κάμαρα πού μπορείτε να πλα-

νάστε και σεις... Θά σας κάμω μάλιστα και μια πρόταση πού θά σας άρέσει... Έλάτε και τά λέμε στο τραπέζι.

Έτσι ο Τζάκ, ο γυρολόγος κι' ο μικρός της κυρίας Βεμπέρ άνεβηκαν μαζί ως τώ Μενιλοντάν, τή γειτονιά όπου κατοικούσε ο Μπελιζαίρ, όδός ντε-Πανουγιό. Στο δρόμο, διηγήθηκε στον Τζάκ πως άφού χήρεψε η άδερφή του, η παντρεμένη στη Νάντη, ήρθε μαζί της στο Παρίσι, πούδ δεν γύριζε πιά τις επαρχίες και πως τώ έμποριο δεν πήγαινε άσχημα... Κάθε τόσο έκοβε τή διήγησή του, για να πετξ τή συνθησμένη του κραυγή: «καπέλλα! καπέλλα!» πού στο προάστειο τήν ήξεραν πιά όλοι.

(Ακολουθεί)

ΚΛΙΔΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΤΗΡΙ

Κι' αυτό έγινε σε πολεμικό καράκι. Από βραδύς, ο κ. πλωτάρχης, ένας γιγαντώσωμος άνθρωπος, σωστός Γαργαντοάσ, είχε φάει μπόλικη σκορδαλιά. Τη νύχτα ζύπνησε με μία φοβερή δίψα. Στην καμπίνα του νερό δεν είχε. Και στα σκοτεινά, πασπατευτά, βγήκε στην τραπεζαρία, να βρη κανένα κουμάρι και να τάδειάση. Έτέοια δίψα!

Και κουμάρι δεν βρήκε. Βρήκε όμως, άπάνω στο τραπέζι, καταμεσίς, ένα μεγάλο, ένα πελώριο ποτήρι. Πασπατεύει με τώ δάχτυλο και βλέπει πως είναι γεμάτο, σχεδόν έξχειλο. Ά, τί καλά! Παραγγελιά τώχε; Και χωρίς να σκεφθή τίποτ' άλλο, τώ παίρνει άπ' τώ πόδι, — ήταν από τώ ποτήρια πού έχουν πόδι, — και γλύνει, γλύνει, τώ άδειάζει μονορρούφι.

Ξανάπνεσε να κοιμηθή, αλλά μία σκέψη τόν κράτησε λίγο άγρυπνο: Πως βρέθηκε και ένα τόσο μεγάλο ποτήρι; Τώ είχαν, αλήθεια προμηθευθεί έπίτηδες γι' αυτόν, τόν γιγαντώσωμο; Ίσως.

Ξανακοιμήθηκε. Και τώ πρωί τόν ζύπνισαν κάτι φωνές: Στην τραπεζαρία, δυο νέοι άξιωματικοί τού καραβιού μάλωναν τους καμαρότους ναύτες:

— Γιατί πετάξατε τά χρυσόφαρα; Δέν σας άρεσαν;.. Συλλογισθήκατε πως θάχατε τήν έννοια να τούς άλλαζετε τώ νερό;..

Ο πλωτάρχης σηκώθηκε, μισάνοιξε τήν καμπίνα του, άκουσε τή συνέχεια της όμιλίας και κατάλαβε: Είχε πιει τή γυάλα με τά χρυσόφαρα, πού είχαν άγοράσει χθές οι άξιωματικοί εκείνοι για στολίδι της τραπεζαρίας! — Άμ γι' αυτό, φώναξε, κάτι με γαργάλεψε στο λαιμό, καθώς έπινα! Τότε πιά κατάλαβαν κι' οι άλλοι. Και φωντασθήτε τά γέλια...

Ο ΑΝΑΜΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

[Αριθ. Έγκρ. 49]

Δέρνεται απ' τη βροχή δ' διαβάτης, τὰ δέντρα τίφωλλα και κείνα δέρονται κι' ο' άρισθλάτης, ζεστά και κάτω απ' την κουκούλα, δέσνει τάλόγατα, ισχνά απ' την **Χειμώνα**.

[πεινά.

Νά και μιά άτυχη φτωχιά γρι- **ούλλα** . . .

Στά πεζοδρομίο τὸ ύγιὸν παρέκει, Τρέμει σα φάλλο ἡ γριά ἢ μαζή κι' ἀθήρητος τὴν παραστέκει ἄγγελος, γιὰ νὰ τῆς πύρη τὴν **φρυχί**

[για νάβρω]

καὶ νὰ τὴν πάει στὸν οὐρανό. **Γαλάσιος Οὐρανός.**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[Αριθ. Έγκρ. 20]

Περπατοῦσα στὸ σημαρὸ μονο- **πάτι** ποὺ ἔσπευε στὸ κοινοὺ χωριό. Τὰ δέντρα ἀπὸ πάνω μου, ἐνωμένα, ἔκταναν μιά στοὰ κι' ἀπὸ καὶ μέσα ἀκουόταν τὰ τζι- **τζίκα** νὰ βγαίνουν διακεκομμένες φωνές, τὸν νὰ δίσταζαν νὰ χλι- **χλισον** σὺν τὸν μονότονο σκοπὸ τους, ἐπειδὴ, φαίνεται, δὲν ἤθεραν ἀ- **κόρη** ἀν' τὴ σημερινὴ μέρα. θά **εἶναι** ἀπὸ τίς ζεστές.

Ἐνα ἑλαφρὸ ἀεράκι φυσοῦσε **κι'** ἔκανε τὰ φυλλώματα τῶν δέν- **τρων** νὰ κουνιόντο ἐλαφρὰ και **νὰ** σιγομιθούσαν τὸν ἀεράκι των **μεγάλων** τους μυστικά.

Βασίλευσε ἀπεράστη γαλήνη δὲν **ἀκούονταν** παρὰ τὰ μακρινὰ κα- **καρήματα** τῶν πουλιῶν ποὺ ἔ- **βροσαν** στὰ χωράκια, και τὰ μα- **κρινὰ** γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν **ποὺ** νιόθανε τὸ πέρασμά μου.

Προχωροῦσα ἀργὰ και σὺλλο- **γισμένη**, μέσα στὴν ἀγρία και **σιωπηλὴ** ὁμορφιὰ τῆς ἐξοχίς.

Σὲ λίγο ἀφίνα τὸ μονοπάτι, **γιατί** κάποιον ἐδῶ, ἔχω ὅτι εἶναι **μιά** σπηλι, νὰ πιάσω λίγο νερό . . .

Ἐβαλοῦσθε τώρα τὸ δρόμο **μου,** ἀκολουθώντας τὸ ρυακί ποὺ **φέρνει** τὸ νερὸ τῆς πηγῆς σὲ κα- **μιά** χωρὶς ἄλλο στέρινα' σὲ λιγί- **κι** ὅμως ἐτοιμάζομαι νὰ γυρίσω **πάτι** στὸ μονοπάτι, ἀλλὰ νά, ἐ- **κεί** κάτω, ἀνάμεσα στὰ χίλια ἀ- **γριόχορτα** ποὺ φυτερόνουν σὲς **ὄχθες** τοῦ ρυακιοῦ, φαίνεται ἕνα **λευκὸ** λουλουδάκι ποὺ ἔχωρεῖσει **ἀπ'** ὅλα τὰλλα μετὸν ψηλὸ του **μίσχο** και κουνιέται οὐθιμὰ ἀ- **πὸ** τὸ ἑλαφρὸ ἀεράκι. Μοὺ φαί- **νεται** πὸς με προσκαλεῖ νὰ πάω **κοιτᾶ** του. Τὸ πλησιάζω . . .

Ἐνα λεπτὸ ὄρατο ἀνήθος, τρι- **γυρισμένο** ἀπὸ ἄγρια ἀγκάθια **καταπαρῶσα**, ποὺ καθὼς ἔσερ- **βάλλει** στή μέση του, ἐποιάζει **σὺν** ἕνα ὀχρὸ πρόσωπο μάκρ- **αῖνο** στεφάνι. Ἦσαν θαυμασίο **μετὸ** τὸ πρόσβιτό του πλάσιον. Στε- **κόμουν** ὁδὴ και τὸ κοιτάζω και **ἔβανα** χίλιες δυὸ σκέψεις: « Ἄ- **μοιγο** λουλουδάκι, ἔλεγα μετὸ **τὸ**

νοῦ μου, ἐδῶ στήν ἀράνεα γεν- **νήθηκες** κι' ἐδῶ θά πεθάνεις. **Θά** ἦταν ὄρατο νὰ σὲ πάω μαζί **μου,** ἔτσι καθὼς εἶσαι, μετὸ δὴ σου **τὴν** συντροφιά, νὰ σὲ φυτέψω **στὸ** περιβόλι μου και νὰ σὲ δια- **τηρήσω** ὅσο πικρὸ ποὺ μιλῶ, ἀ- **λλά** εἶναι ἄδύνατο' πὸς θά μπο- **ρέσω** νὰ βγάλω τόσα ἀγκάθια **χωρὶς** νὰ σὲ χαλάσω, πὸς θά μπο- **ρέσω** νὰ σὲ φυτέψω πάτι μαζί **τους:** . . . Μιά ἰδέα μοὺ περνάει: « Νά **τὸ** κόψω; » « Ὄχι ! » ἀκούω νὰ **μοὺ** λέει μέσα μου μιά φωνή, « τί **νὰ** τὸ κάνεις; ὥσπου νὰ πάς στί- **ναι** σου, θά μαραθῆι και τὰ πεδά- **ναι,** ἐνῶ ἐδῶ ἔχει ἐλιπίδες νὰ **ζήση** πολὺ περισσότερο. Ναι, **ἀλλὰ** πὸς; Ναι, τώρα σὲ μιά ὥ- **ρα,** σὲ μιά μέρα ἴσως, μπορεῖ **νάρθει** κανένας χωρικός νὰ σκά- **ψει** τὸ χαντάκι και μετὸ τοῦ πα- **τι** του ἀπρόσεκτα μπορεῖ νὰ τὸ **ἐπι- **στρώσει,** νὰ τὸ τουλαπατήσῃ. Ἐ- **γὼ** μαζί μου; »**

Ἄλλὰ πάτι ἀκούω τὴν ἴδια τῆ **φωνή** νὰ μοὺ λέει: « Ὄχι, ἐκεῖ- **νος** ποὺ τοῦτοίς αὐτοῖς κέντα ὁμορφί- **και** τέτοιον ὄχρωμα γύρω του νὰ **τὸ** προστατεύῃ και νὰ τὸ ὁμορ- **φαίνει,** ἐκεῖνος θά τὸ χερήσει **τίς** μέρες του. . . »

Γονάτισα, τὸ μύρισα, — εἶχε **μιά** ἀνέκφραστη λεπτή μυρωδιά. — **τὸ** χιόδισμα τρυφερὸ μετὸ τὸ **βλέμμα** μου και τοῦ σιγοφιδύ- **ρωμα:** « Ζῆσε, λουλουδάκι μου, **ἐδῶ** ποὺ σέβαλε ἡ φύση, ζῆσε γιὰ **ὅσο** καιρὸ σὲ προσώρισε. »

Σημάθηκα, τὸ ξανακοίταξα λυ- **πημένη** κι' ἔβαλοῦσθε τὸ δρό- **μὸ** μου.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΔΕΗ ΕΙΝ' ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ!

[Αριθ. Έγκρ. 39]

Κάποτε, στήν Ἀθήνα, ἔουσε **ἡ** κυρὰ - Ἐπιστήμη, ἡ ὁποία, ἐ- **πειδὴ** κατοικοῦσε σὲ μεγάλο σπύ- **ρι,** εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο **σ'** ἕναν δίακο. **Μετὰ** τὸ θάνατό τοῦ ἀντρὸς **τῆς,** ἔγινε ἡ ἀκογραφή τῶν ἐπι- **πλοῶν.** Στὸ διάδρομο διήρχε και **μιά** παλιὰ κρεμάστρα (καλόγη- **ρος**). Καθὼς λοιπὸν μπῆκε ὁ εἰ- **ρηνοδότης** στὸ διάδρομο γιὰ τὴν **ἀπογραφή,** μιά πόρτα ἀνοίγει **και** βγαίνει ὁ δίακος. Τὴν ἴδια **στιγμή** ὁ εἰρηνοδότης λέει: **—** **Νὰ** κι' ἕνας καλόγερος, (ἐν- **νοώντας** τὴν κρεμάστρα.) **Και** ἡ κυρὰ - Ἐπιστήμη, νομί- **ζοντας** ὅτι λέει γιὰ τὸν νοικιάστῃ **τῆς,** ἀπαντᾷ: **—** **Δὲν** εἶν' καλόγερος, κυρ-ἔγ- **νοδίκη** μου, εἶν' δίακος! **(Γεγονός)**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαρία, ἄλλαξες τὸ νερὸ τῶν **φαριῶν;** **—** Ὄχι, κυρία, δὲν τὸ ἦπιον **ἀκόμα.** **(Γεγονός)**

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΣΣΟΣ [Ἰδε Διάπλ. 1926, φυλλ. 35]

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΦΩΡΕΜΑ

Τὴν Κυριακὴν ἔπειθη, — ἦταν **κύβλα** και μὴ μεγάλη γιορτή, — **ἡ** μικρὴ Ἐλένη, ἔντενα κρη- **νῶν** νοικιόνα, ἔβαλε γιὰ πρῶ- **τη** φορὰ τὸ καινούριο τῆς φώ- **ρεμα.** Τὴ ὁμορφὴ γαλάσιον σὺν **τὸν** οὐρανῷ, μετὰ ἄσπερα νοικιό- **να** και μετὰ ἄσπερα κορδελίτσες, **τέλελλο!** **—** **Σοὺ** πηγαίνει θαυμάσια, **τῆς** εἶπε ἡ ξαδέσφη τῆς ἢ Κα- **τίνα** ποὺ τὸ ζήλεψε ἢ λιγί- **κοντὸ** τὸ βελανό . . . νῆταν ἕνα **δάχτυλο** μακρότερο

« Ἔ, ὄχι ! » εἶπε ἡ Ἐλένη **ἀγῶνα** τὰ κείνον τόσον κοντὰ κι' **ἀκόμα** πικρῶτα.

« Ναι, » εἶπε ἡ ἄλλη, « μὰ τὸ **μεγαλύτερο** κοριτσάκι. Ἐσο εἶ- **σαι** πολὺ μικρὴ και τόσον κοντὸ **φουτσάκι.** »

Ἡ Ἐλένη γέλασε, νομίζον- **τας** πὸς ἡ ξαδέσφη τῆς θέλη- **σε** νὰ τῆς κἀνῃ ἐν' αὐτεῖο. Δὲν **κατάλαβε** πὸς εἶχε πικρὸ μιά **με-** **γάλῃ** ἀνοησία ἀπὸ τῆς ζήλει- **ας** τῆς γιατί αὐτὴ ἦταν ἄδωο **νο-** **ρίτσι,** δὲν ἐζήλεψε κανένα και **δὲν** φανταζόταν πὸς ἔπλερχον **στὸν** κόσμο και ζηλιάρηδες.

Γελώντας ἀκόμα, βγῆκε **τὴ** μιγέρα τῆς νὰ πῆσιν ἐκ- **κλησιά.** Στὸ δρόμο, ὅλοι τὴν **νοικιάζαν** οἱ γυναικί, οἱ γυν- **αῖκες,** τῆς ἔλεγαν ἢ τῆς φιθέρι- **ζαν:** « μὲ γιὰ ! » κι' ἡ Ἐλένη **ἦταν** πολὺ εὐχαριστημένη και **χαρομένη** γιὰ τὸ ῥαῖο τῆς, τὸ **καινούριον** φῶρεμα.

Σὲ λίγο, σπῆε στήν ἐκκλησιά **κι'** ἡ Κατίνα κι' ἐστάθηκε κον- **τὰ** τῆς . . .

Ἄν μετρήσομε τώρα τὰ σωστὰ **αὐτὰ** σημεῖα τῆς ἐπιτίσεως, θά τὰ **ἔχομε** 55. Κι' ἂν προσθῶσομε καὶ **ὁ** β' χορηματα ἀπ' παραγράφου, ἔ- **χομε** 61. Ἄλλὰ ἐπὶ πολλὰ ἀπαν- **τήσεις** ποὺ ἔλαβα, ὁ ἀριθμὸς τῶν **σημείων** εἶναι πολὺ μεγαλύτερος. **Αὐτὸ** σημαίνει ὅτι σ' αὐτὰς ὑπάρ- **χουν** σημεῖα περιττά. Σ' ἄλλες πά- **τι** εἶναι πολὺ μικρότερος. Ἀπὸ **σημ- **αίνει**** ὅτι λείπουν τὰ παραι-ῆ- **τως** ἀναγκαῖα. Σ' ἄλλες τέλος, **ὁ** ἀριθμὸς εἶναι σχεδὸν ὁ ἴδιος, **ἀλλ'** ἀπο-ελεῖται ἀπὸ σημεῖα πα- **ριττά** κι' ἀπὸ ἄλλα ποὺ δὲν εἶναι **στῆ** θέση τους. Ἀπὸ ὅλα εἶχα ὁ- **ρῆσι,** γιὰ νὰ ἐχωρεῖσιν τίς καλ- **ότερες** ἀπαντήσεις. Ἔτσι βρήκα **ὅτι** τ' Ἐλευθέριος Ρουσσάκης **εἶχε** τίς περισσότερες σωστές ἐπι- **τίσεις,** (52). Ἐπειτα ὁ Νάρμισος, **(51).** Ἡ Αἰμιλία Χῶβ (49) και ὁ **Σάνθηππος** (48). Ἀπὸ ἐκείνους **ποὺ** ἔχουν 46 σωστές ἐπιτίσεις, δι- **άλεξα** μετὰ κληρὸ δυὸ, γιὰ τὰ δυὸ **βραβεῖα** ποὺ ἔμεναν, και τοὺς ἄ- **λλους** τοὺς πέρασά στὸν Α' Ἐβαι- **νο,** μαζί μ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν 45. **Και** κατέβηξε.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλευ- **θέριος Ρουσσάκης** (30Ε). **ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:** Νίρ- **μισος** (18Ε). — **Αἰμιλία Χῶβ** (18Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σάνθη- **ππος** (16Ε). — **Ἠλιόγινη** (15Ε). — **Γεώργιος Ταυβάνης** (15Ε).

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑ- **καστον**) Μεγάλη Ἑλλάς, Αἰλιά- **να,** Νοικοκυρούλα, Ἀρσμένο **Κύμα,** Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Τε- **λλὴ** Πεταλοῦδιττα, Δημήτριος Κα- **φεζόλης,** Σαρδαναπάλος, Γεώρ- **γιος** Δρόσος, Ἦρα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑ- **καστον**) Ἀνδρονάκη, Ἄνθος **τῆς** Ἄνδρου, Χρήστος Μιτσοκί- **δης,** Λεπτὴ Μαργαρίτα, Χαρὰ **τοῦ** Σπυριδοῦ, Κουκουτσάκι, Χρυσ- **τὴ** Καρδιά, Ἐρμῆς τῆς Ἄνδρου, **Αἰμιλία** Παντελῆς Σπυροπούλου, Γαλι- **λῆος** Οὐρανός, Δημ. Μιράσιγιτση **καρδίκα,** Αἰλιάνα, Ἀντίφιλος, **Σανθὴ** Ἑλληνοπούλα, Ἰωάννης **Καζοχάλας,** Βάρκα τοῦ Κανόρη, **Ἀρχοντοπούλα,** Ἰμογινη, Βα- **σιλίσου** στῆς Παπαρούνης, Ἀδά- **μας,** Μηλοδόνη, Ἀγνοῦλα, Ἰ- **βάν,** Ἀναδρομάκης τῆς Ἀττικῆς, **Παντελεὴς** Δημάκος, Ἐλευθέριος **Πουλί,** Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Μά- **ριος** Μητροπούλος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑ- **καστον**) Τοχαρίνα, Μελίσσα, **Νίνα** Ἀνδρονάκη, Κόρη τῶν **Ἀθηνῶν,** Λιγνὴς Ἀκριάς, Μι- **κρὴ** Ἐπαρχιάτισσα, Γεώργιος **Φουσσάρας,** Ἀνδρομέδα, Δέλι- **α** Τοῦλα Μαλαματῆνα, Νικόλαος **Βασιλλάς,** Μαρία Κανάνη, Δη- **μήτριος** Παπαϊωάννου, Πικρὴ **Σκλαβιά, Ἡρωϊκὴ** Φέσσα, Νόβ- **βη,** Κωνσταντίνος Κριεζῆς, Πε- **ταχὸ** Ναυτάκι, Ἐλά, Φοιτηνός **Γεώργιος** Καρακαλάς, Γεωργί- **ο**υλα, Κένταυρος, Ἀνεμόνις **Γεώργιος** Γεωργιάδης, Ἀνθελίς, **Φάνης** Ἀθηνῶν, Ἀρμόγιτη Φο- **βησιώρα,** Φωτιά, Ἀρτεμις Βα- **ζιγιαντζίκη,** Χίτων, Δρόσος ΧΜ- **της,** Ἀγνὴ Ψυχοῦλα, Κολλιάδης **Λεβαχίδου,** Ἰωάννης Μαργα- **ρίτης,** Κοντέσσα, Ἀττικὴ Ἀβγὴ, **Ἐπιμανοῦλ** Μανούλας, Χίος τῆς **Νυκτός, Ἀστρον** τῆς Ἑλπίδος, **Στενημαχοῦ**ποπούλα, Τοῦλα **Ὀρ-** **φανίδου,** Κλαίρη, Ταρδία, Γ. Μπα- **τζῆκος,** Τσοῦκτο.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [8Ε] **εἰς** ἕκαστον) Κεφαλαιονίτα, **Λούση,** Γιὰ τὴν Πατριδα, Ναυ- **τοπούλα,** Διάκτων Ἀσθή, Ἄρ- **λετ,** Ροδουγγή, Ἐβητηνὴ Γατοῦ- **λα, Λατάνια,** Χρυσόσθηρος, Μέ- **γας** Ἐφρυρῆτης, Ἄδνα Ἀντωνί- **δου,** Γλυκὸ Χαμόγελο, Σπανά- **κοῦ** τοῦ Βουνοῦ, Παῦλος Λεαός, Γε- **ώργιος** Βοσφόπουλος, Μικρὸς Ἀ- **θηναῖος.**

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΕ

Τὸ πρώτιστον καθήκον **τοῦ** καλοῦ συνδρομητοῦ **εἶναι** ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανήω- **σις** τῆς συνδρομῆς του.

ΔΙΑΗΛΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΕΣ»

Ἀθήνα, 38 ὁδοῦ Εὐρυπίδου **τὴν** 4 Ἀπριλίου 1927.

Ἐλευθέριος Τύπος δημοσιεύθηκε **τὸ** ἔγχει χρονικὸ: **Ἔπεσε** στὰ χέρια μου ἕνα φυλ- **λον** τῆς «Διαπαλάσεως τῶν Παί- **δων». Καὶ** τὴν ἐδιδίβασα, γέρος **πᾶρα,** μετὴν ἴδια εὐχαρίστησι ποὺ **τὴν** ἐδιάβαζα παιδί. Κάποια τά- **σις** πρὸς τὴν δημοτικὴν (και αὐ- **τὴ** ὅμως μετὰ πολλὴν συντηρητι- **κῆτα)** εἶναι ἡ μόνη διαφορά τῆς **σημερινῆς** «Διαπαλάσεως» ἀπὸ **τὴν** παλαιάν. Κατὰ τ' ἄλλα τὸ ἴδιον **ἴστανόν,** τρυφνόν, διδακτικόν, **ἐκπαιδευτικόν** ἐνδιαφέρον, ἑλληνικόν, **ἐπιτελεῖ** ἑλληνικόν και ὄχι λα- **ογραφικόν** περιοδικόν. Μετὰ ἄφα- **σαν** χαρὰν εἶδα ὅτι και οἱ σημε- **ρινοὶ** συνδρομηταὶ τῆς «Διαπαλά- **σεως»** προτιμοῦν κατὰ κανόνα τὰ **ἑλληνικά,** και ἰδίως τὰ ἑλληνικά **παιδιωτικά,** ψευδῶνυμα. Μία ἀ- **κόμη** ἀπόδειξις τοῦ λεγθέντος εἶ- **ναι** καθεὶ κὶ καλὸν ποὺ ὑπάσχει **εἰς** τὴν ἐποχὴν μας, εἶναι παλαιόν. **Και** ἡ «Διαπαλάσις» ποὺ φαίνεται **τόσον** νέα και τόσον δραστήρη, εἶ- **ναι** πρῆγναι—σάραντα ἔννεα διὰ **τὴν** ἀρχιβίτην— χρόνων περιοδι- **κόν.** Τῆς εὐχομαι νὰ τὰ χιλιάσει, **διὰ** τῆς ἀξίεσιν.

Πληροφωροῦμαι ὅτι συντάκτης **τοῦ** χρονικοῦ αὐτοῦ εἶναι ὁ καλὸς **φίλος** μου κ. Βασ. Βενικαρέλης, — **ἀπὸ** τοῦς γινωστώτεροῦς σημεῖρα δη- **μοσιογράφοις,** — ποὺ τόσο ἔδρασε **ἔλλο- **ς**** ὡς Διαπαλάσοπουλο. Τὸν **εὐχαρι- **στῶ**** πᾶρα πολὺ γιὰ τὰ καλὰ **τῶν** λόγια ποὺ τόσο με συνηθί- **σαν**. . . Παλιὰ διαπλασοπούλα εἶ- **ναι** ὄχι σχεδὸν οἱ νέοι δημοσιο- **γράφοι.** Κι' ὅμως, τόσο σπάνια δια- **βάσω** στὶς εφημερίδας ἕνα καλὸ **λόγο** γιὰ τὸ περιοδικὸ μου! Ἄς **εἶναι.** Τὸ χρονικὸ τοῦ κ. Βενικα- **ρέλη** εἶναι τόσο θερμὸ και τόσο χα- **ριτωμένο,** ὥστε με ἀποζημιώνει γιὰ **ὅλα** . . . ὅσα δὲν ἐγράφηνκαν. **Και** **πάτι** τὸν εὐχαριστῶ.

Ὁ Νάρμισος ἐμολογεῖ πὸς δὲν **μπορεῖ** μετὰ συναινεσθῆ στή λογο- **γραφίαν** μετὰ τῆς Μυελίτης, τῆ Βασι- **λίσσου** στῆς Παπαρούνης, τῆ Δέ- **λιας** κτλ. κι' ἀποφασίζει νὰ μὴ ποῦ **στέλην** πικρὰ γιὰ τὴ Σελίδα παρὰ **μεταφράσεως.** Γιατὶ κατάλαβε πὸς **δὲν** εἶναι «γεννημένος». Μόνον γιὰ **ἱστορικὴν** εἶχε καλέντω, ποὺ ἡ **μοῖρα** του ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰτὸ **καλλιέργησῃ.** — Τὴν νὰ ποὺ! Στὴν **ἡλικίαν** του, γιὰ τὸν καιρὸ του, **μπορεῖ** ἀλλὰ γιὰ τὸν κομητῆρα. Παλι **ὅμως** δὲν θέλω νὰ τὸν ἀπελπίσω **κι'** ἐγὼ. Καμμιά φορὰ, τὸ λογο- **τεχνικὸ** καλέντω, — δυνατὸ ἐγγὼς, — **ἐκδηλώνεται** και πικρὸ ὄφσμα. Ἐνα **μόνον** ἔχω: ὅτι δὲν εἶναι κανένα **δυστύχημα** νὰ μὴν ἔχη κανεῖς **λογο- **τεχνικὸ**** καλέντω!

Σεργῆν, σοὺ ἐνέχρινα τὸ ψευ- **δῶνυμο** και σοὺ ἔσπειλα λυσοχάρ- **το.** Ὄχι, δὲν ἔμουν καθόλου θυ- **μημένη.** . . Ἐκτενὴ μυστοσημά- **τια** ἀρχισα νὰ δημοσιεύω ἀπὸ τὸ **1884,** ὥστε ἔκτοτε ὅλοι οἱ τόμοι **μου** ἔχουν ἀπὸ ἕνα, ἀπὸ δυὸ κι' ἀ- **πὸ** τρία. Ὁ Ἐτζάν, ὅσο κι' ἂν δὲν

θέλειε νὰ τελειώσῃ ποτὲ, θά τε- **λειώσῃ** μετὰ τρεῖς μῆνας. Ἐπει- **κῆ** καπάλια μένον ἀκόρη. **Ἡ** Μεγάλη Ἑλλάς μοῦ γράφει: **Ἐὐχαριστῶ** τὸν Ἀναγία ποὺ μὰς **φαιδύρνει** κάθε τόσο μετὰ θαυμά- **σια** Χίλια-Μύρια του. Τὸ τελευ- **ταῖο** (Ἀνταγωνισμὸς) τρισοχάρτι- **μῆνο!** Δὲν ἔφησ' ὅρα ποὺ θά ἔ- **ρουν** στὴν Κοσμογαλάστρα ποὺ **τὴν** ῥότῃσε, ἐγὼ ὅμως, ἀνερώτησ', **τὸν** πληροφωρὸ πὸς ἂν ὅσα μοῦ **ἦταν** ἄγνωστα, μ' ἐθυβοῦσασάν τὸ **ἄσ'** τὸν κόσμο ὅπως βρισκεται και **τὸ** ἐπιμνήσασαι!

Τὸ Προσκύμαί μοῦ γράφει: **«Κάθε** φορὰ ποὺ περῶ μπρὸς ἀπὸ **τὸ** Δημαρχεῖο, βλέπω ἕναν ἀνθρω- **πο** μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητον νὰ στέ- **κεται** σὺν πρῶθυπουργόν, μετὸ φιλό- **καπέλλο** και μετὰ μόνον. Εἶναι Γερ- **μᾶνος.** Μόλις τὸν ἰδῶ, ὁ νοὺς μου **τρέχει** στὸν Πατατοῦκα. . . Μοῦ **φαίνεται** πὸς θάναν κανένας κα- **τεργαρί:** σὺν κι' αὐτόν. . . ἴσως **ἂν** και δὲν πρέπει νὰ κρίνομε ἀ- **πὸ** μιά ἐξωτερικὴ δημοσύνητα κι' **ἀπὸ** ἕνα φιλό καπέλλο. Λυσοχάρ- **το** σοῦ ἔσπειλα.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, θὰ πῶ σ' ἡ **Μυριλή** πόσο σ' ἐθυβοῦσάντων τὰ **κομμάτια** τῆς. Χαίρω πολὺ δὲν σὲ **ἀποθάρρυνε** ἡ «πανηγυρικὴ (!) ἀ- **πόρρητη»** τοῦ δικοῦ σου, κερὰ θά **ἐβαλοῦσθε** γιὰ νὰ σοὺ στέλγησι, **ὦ,** ἔχουν πολὺ αἰκό στο σπύτι **σου,** — ἂν και ἀσπαιδευμένοι, — **νὰ** σὲ λένε ρα τ' ἂν τὰ Νταρζαν- **τόν . . .** Μετὰφραση Βιργίλιου **καὶ** Ὁράτιου δὲν ἔφην ἐν ὑπάρχη. **Ναι,** ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτῶν τῶν σγι- **γραφέων** ποὺ λές, μπορεῖς νὰ δια- **λέξῃς** ἄφωτα ὅποιο θέλειε.

